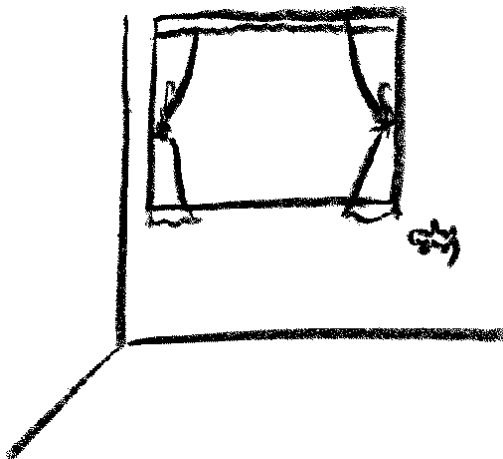

ดวงจันทร์

กลางดวงใจ

๖๖

กำลังใจ...จากคุณยาย

๑๗.๐๐ น. เป็นเวลาที่พี่อาร์พันธุต้องพาคุณยายไปที่เรือนอีกหลังหนึ่ง ที่มีระเบียบเป็นตัวเชื่อมต่อ เพื่อที่จะให้ท่านได้อาบน้ำ เวลาที่คุณยายไม่อยู่ที่เรือนหลังนี้ข้าพเจ้าจะมารับบุญทำความสะอาดที่เรือนนี้

ขั้นตอนการทำความสะอาดจะเริ่มต้นจาก กล่องใส่ผ้าມ່ານด้านบน ผ้าມ່ານ ขอบหน้าต่าง และถ้าภายในห้องมีจิ้งจกหลงเข้ามา

เมื่อไร ข้าพเจ้าจะต้องจับมันออกไปให้ได้

การจับจิ้งจกนั้น ถ้ามันอยู่สูงติดเพดานก็ต้องเอาไม้กวาดเขี่ยให้มันลงมาที่พื้น พอลงมาที่พื้นแล้ว ก็โยนผ้าให้คลุมตัวมัน ไม่ให้มันวิ่งรอดผ้าไปได้ แล้วค่อยๆ เอามือไปรวบชายผ้าให้จิ้งจกเข้าไปอยู่ในผ้า จากนั้นก็นำไปปล่อยที่นอกกุฏิ

บางครั้งจิ้งจกตกใจ ถึงกับสลัดหางของมันให้ขาดออกจากตัว เพื่อให้เราสนใจหางแทนตัวของมัน จากนั้นมันก็หนีไปไหนต่อไหนได้ ข้าพเจ้าเพิ่งมารู้จักวิธีเอาตัวรอดของจิ้งจกจากที่นี่

เมื่อก่อนจับจิ้งจกครั้งใด พอมือไปโดนตัว

มันเท่านั้น หางก็ขาดทันที ทำให้เข้าใจไปว่า
เราเป็นคนทำทางจิ้งจกขาด รู้สึกไม่สบายใจ
และกังวลใจมาก

พอเสร็จจากการทำความสะอาดด้าน
บนเรียบร้อยแล้ว ก็จะมาเก็บเศษฝุ่นที่ลงมาอยู่
ด้านล่าง การเก็บฝุ่นจะใช้ไม้กวาดไม่ได้ เพราะ
การกวาดนั้นจะทำให้ฝุ่นฟุ้งกระจายมากขึ้น
ต้องใช้ผ้าชุบน้ำบิดให้แห้งถูถอยหลังไปเรื่อยๆ

ผ้าส่วนที่เปื้อนฝุ่นจะถูกพับกลับเข้าไป
อยู่ด้านใน เมื่อผ้าเปื้อนฝุ่นมากแล้ว จึงนำ
ผ้ามาซักน้ำลัทธิหนึ่งแล้วบิดให้แห้ง กลับมาถู
ต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเสร็จ

วันนี้..ยังไม่เสร็จเลย แต่คุณยายกลับมา

ที่ห้องแล้ว ท่านเดินมานั่งที่เก้าอี้ตัวเดิม..แล้ว
ท่านก็พูดว่า **“ขยันจังเว้ยไอ้หลานน้อยกุ”**

ข้าพเจ้ารู้ว่าพี่อารีพันธุ์ยังอยู่กับคุณยาย
เลยไม่ได้หันไปหาท่าน ยังคงดูต่อไปเรื่อยๆ

การดูห้องในครั้งนี้ข้าพเจ้าสังเกตพบว่า
ถ้าดูด้วยตาเปล่า พื้นห้องนี้ไม่สกปรกเลย เพราะ
มองไม่เห็นฝุ่นแม้สักนิดเดียว แต่เมื่อใดที่เรา
เอาผ้ามาถูห้อง ก็จะได้เห็นฝุ่นนั่นติดเต็มผืนผ้า

ข้าพเจ้าได้ข้อคิดผิดขึ้นมาว่า แม้บางครั้ง
คนเราจะไม่มีความรู้สึกนึกคิดที่ไม่ดีอยู่ในใจ
เลย แต่กิเลสที่ตกตะกอนอยู่ในใจนั้นยังคงมีอยู่

พอข้าพเจ้ากลับมาใกล้บริเวณเก้าอี้นวมที่

คุณยายนั่งอยู่ ท่านก็เอามือของท่านมาแตะที่
แผ่นหลังของข้าพเจ้าแล้วท่านก็พูดว่า

“เอาบุญกับยายนะไอ้หลานน้อย

เราทำอะไรไว้เราก็ได้อย่างนั้นแหละ”

ข้าพเจ้ารับรู้่ว่าสิ่งที่คุณยายพูดนั้นคือ
กำลังใจที่เต็มเปี่ยมที่บอกให้รู้ว่าไม่ว่าเราจะทำ
อะไรก็ตามในบุญสถานแห่งนี้

สิ่งที่เราได้รับนั้นเป็นสิ่งที่มีความมากที่สุด

สิ่งนั้นก็คือ..บุญนี้เอง